

SUSAN DENNARD s-a născut pe 25 februarie 1984 în Georgia, SUA. A studiat statistica, apoi a urmat cursuri aprofundate de biologie marină la Great Lakes Institute for Environmental Research din Windsor, Ontario. Din anul 2009, când a început documentarea pentru a realiza o teză de doctorat și a călătorit cu soțul ei în Europa, a început să scrie beletristică. A debutat în 2012 cu romanul *Something Strange and Deadly*, primul volum dintr-o trilogie. *Vrăjitoarea Adevărului*, prima parte din seria *Tărâmul Vrăjitorilor*, a apărut în ianuarie 2016 și a devenit imediat bestseller *New York Times*. A urmat *Vrăjitorul Vântului* în ianuarie 2017, autoarea plănuiind apariția unui al treilea volum în 2018.

SUSAN DENNARD

VRĂJITORUL VÂNTULUI

Traducere din limba engleză
ANDREEA FLORESCU

ÎNAINTE

Sânge pe podea.

Se prelinge în lături, adunându-se într-o rază de lună, înainte ca unduirea ușoară a corabiei să-l facă să se scurgă în partea opusă.

Prințul dă drumul tecii și se împleticește doi pași, cu inima bătându-i nebunește în piept. N-a mai luat viața nimănui până acum. Se întreabă dacă asta îl va schimba.

Lama așteaptă deasupra, prinsă în lemn, pe când tânărul de sub ea încearcă să se ridice în picioare. La fiecare mișcare a asasinului, gaura din abdomenul lui se mărește din ce în ce mai mult. Măruntaietele îi lucesc ca arginții în lumina difuză.

– Cine ești? se aude glasul spart al prințului, primul sunet pe care îl scoate de când s-a trezit în fața umbrei din propria cabină.

Slavă lui Noden că sabia tatălui său atârna deasupra patului, gata să intre în acțiune dacă ar fi fost atacat.

– Ea... te așteaptă, răspunde cel care e pe cale să devină asasin.

Încearcă încă o dată să se ridice, de data asta întinzând mâna stângă însângerată după mânerul sabiei.

Îi lipsește degetul mic, observă prințul absent, răsucind în gând pe toate părțile cuvântul ea. Nu există decât o singură ea care ar

Libris .RO
Respect p

putea face asta. Doar o singură ea îl vrea pe prinț mort – i-a și spus-o de nenumărate ori.

Prințul se răsuțește și deschide gura să strige, însă îl aude pe bărbat râzând în spatele lui. Un sunet scrâșnit, cu prea multe dimensiuni. Prea multă greutate.

Se întoarce. Bărbatul dă drumul sabiei. Se împleticește înapoi, până la peretele de lemn, cu și mai mult sânge și hohote de râs. Cu mâna dreaptă scoate ceva din buzunarul hainei. O ulcică de lut lovește podeaua. Se rostogolește. Prin sânge. Ajunge în capătul opus, lăsând o dâră lungă și strălucitoare de-a lungul cabinei.

Tânărul asasin scoate un ultim chicotit nenorocit, înainte să șoptească:
– Aprinde!

Prințul ajunge pe stânca stearpă și vede cum corabia îi este înghițită de flăcări.

Căldura vuieste în jurul lui, văpăile negre din marea de foc înălțându-se aproape pe nevăzute deasupra valurilor. Numai albeața alchimică a miezului lor se vede strălucind.

Zgomotul mistuie totul. Trosnetul și pocnetul lemnului cătrănit, care a înfruntat mai multe furtuni și bătălii decât a trăit prințul.

Ar fi trebuit să fie mort. Pielea îi este înnegrită, părul părilit în întregime, plămâni făcuți scrum.

Nu știe cum a supraviețuit. Cum a ținut piept mării de foc astfel încât toți bărbații și toate femeile de la bord să poată abandona nava. Poate că nu va rămâne în viață. Abia dacă se mai ține pe picioare.

Echipajul lui urmărește scena de pe coastă. Unii suspină. Alții urlă. Unii chiar cercetează țărnul, valurile. Cei mai mulți însă privesc în tăcere, la fel ca prințul.

Ei nu știu că au fost vizitați de un asasin. Nu știu că ea așteaptă vești despre moartea lui.

Prințesa Nubrevnei. Vivian Nihar.

Dacă află că asasinul a dat greș, o să încerce din nou să-l omoare pe prinț. Atunci oamenii, echipajul lui, vor fi încă o dată în primejdie. De aceea, pe când se scufundă până la pământ, hotărăște ca marinarii să nu afle niciodată că este încă în viață. Trebuie să-l creadă mort, la fel și Vivian.

Unul pentru binele celor mulți.

Începe să i se întunece privirea. Într-un sfârșit, închide ochii și își aduce aminte ce îi spusese cândva mătușa lui: „Neprihăniții cad întotdeauna cel mai de sus“.

Într-adevăr, își spune în sinea lui, iar eu sunt dovada vie.

Apoi Merik Nihar, prințul Nubrevnei, alunecă într-un somn greu și fără vise.

1

Dacă mori, există și unele avantaje!

Merik Nihar, prințul Nubrevnei și fost amiral al marinei nubrevnane, și-ar fi dorit să se fi dat mort mai devreme. De când era un cadavru, reușise să le dea de capăt mult mai multor lucruri.

Ca acum, de exemplu. Venise în Piața Judecății din inima orașului Lovats cu un motiv întemeiat, iar motivul era ascuns într-o cabană joasă, o prelungire a închisorii din spate, unde erau ținute dosarele. Merik voia să citească dosarul unui prizonier anume. Un prizonier căruia îi lipsea degetul mic și care acum se afla dincolo de ultimul recif de corali, pe fundul Iadului apos al lui Noden.

Merik își afundă fața în gluga mantiei cafenii. Adevărat, chipul abia dacă îi putea fi recunoscut din pricina arsurilor, iar părul doar ce începuse să-i crească; însă, acoperit, ar fi fost protejat de toată nebunia din Piața Judecății.

Sau Piața Stejarului, cum mai era numită, datorită stejarului uriaș din centru.

Trunchiul șters, gros cât un far și cam tot pe atât de înalt, era crestat până sus, iar crengile nu mai înverziseră de zeci

de ani. *Copacul acela*, se gândi Merik, privind creanga cea mai lungă, *arată de parcă m-ar însoți curând spre moarte.*

Încă de dimineață, mulțimi de oameni se revărsară în piață valuri-valuri, mânați de curiozitate. Cine avea să fie umilit în public? Cine avea să fie înlănțuit de pietre, ținut fără mâncare și grațiat? Cine va simți arsura frânghiei rupându-se – urmată de sărutul rece al mixinelor lui Noden?

Disperarea îi strângea pe oameni în cârduri. Familiile veneau să-i implore pe soldații nubrevnani să-i cruțe pe cei dragi, iar vagabonzii să cerșească mâncare, adăpost ori vreo îndurare de orice fel.

În ultima vreme, însă, nimeni nu se mai arăta îndurător ori milos. Nici măcar Merik Nihar.

Deja făcuse tot ce-i stătuse în putință; renunțase la tot în schimbul unui acord comercial cu familia Hasstrel din Cartorra. Aproape că încheiase unul și cu marstokezii, însă moartea venise prea devreme.

Drumul lui Merik era acum blocat de o familie. O femeie cu doi băieți strigau la cei care treceau pe lângă ei.

– Nu e o crimă să-ți fie foame! țipau într-un glas. *Dați-ne drumul, dați-ne mâncare! Dați-ne drumul, dați-ne mâncare!*

Băiatul cel mare, grozav de înalt și slab ca o ofiuridă, se rezezi la Merik.

– Nu e o crimă să-ți fie foame! Se apropie și mai mult: *Dați-ne drumul, dați-ne mâncare...*

Merik păși în lături ca să-l evite pe băiat, îl ocoli prin stânga pe fratele lui și trecu în goană pe lângă mamă. Ea era cea mai gălăgioasă dintre cei trei, cu părul decolorat de soare și cu fața brăzdată de furie.

Merik cunoștea prea bine acel sentiment, căci și pe el tot furia îl motiva să meargă înainte. Chiar și atunci când

durerea îi săgeta trupul, iar rănile de pe piept i se deschideau când le atingeă țesătura aspră.

Oamenii dimprejur începură să scandeze: *Dați-ne drumul, dați-ne mâncare! Nu e o crimă să-ți fie foame!* Merik descoperi că pasul i se iuțise, sincronizându-se cu ritmul strigătelor. Atât de puțini oameni din Tărâmul Vrăjitorilor aveau o putere și cu atât mai puțini o putere care să fie de folos. Supraviețuiau după capriciul naturii – sau după cel al vrăjitoarelor – și în funcție de propriul efort neobosit.

Merik ajunse la spânzurătoarea de la trunchiul gros al stejarului. Șase frânghii atârnav de creanga din mijloc, niște lațuri vlăguite de căldura amiezii. Totuși, pe când Merik încerca să dea ocol eșafodului gol, zări un trup înalt, cu păr spălăcit și o constituție mătăhăloasă.

Kullen. Numele îi sfâșie inima lui Merik, absorbindu-i aerul din plămâni înainte ca mintea să vină din urmă și să spună: *Nu, nu e Kullen. Niciodată nu va mai fi Kullen.*

Kullen fusese spintecat în Lejna cu două săptămâni în urmă. Murise în Lejna cu două săptămâni în urmă. Nu avea să se mai întoarcă nicicând.

Fără să mai stea pe gânduri, Merik își ridică pumnii. Lovi eșafodul, iar durerea îi arse degetele și-l dezmetici. Îl trezi la realitate.

Lovi din nou. Mai tare de data asta, întrebându-se de ce i se zvârcolesc măruntaiele. Își plătise datoria față de spiritul lui Kullen. Cumpăraseră templul de pe deal, cu ajutorul ultimului buton de aur de la haina sa de amiral, și se rugase la mixine să-i ofere lui Kullen o trecere rapidă dincolo de ultimul recif.

După toate astea, se presupunea că durerea ar fi trebuit să dispară. *Asta* trebuia să nu mai doară.

Libris
În cele din urmă, silueta înaltă dispăru, iar pumnul în-
sângerat al lui Merik îl săgetă mai puternic decât trecutul.

Respect Merik se sili să meargă înainte, cu coatele ieșite în afară și
cu gluga trasă bine pe cap. Dacă Safiya fon Hasstrel reușise
să ajungă la debarcaderul din Lejna, în ciuda marstokezilor
și a Spintecașilor care erau pe urmele ei – dacă făcuse asta
pentru o națiune care nici măcar nu era a ei, pentru un acord
comercial cu propria familie –, atunci Merik sigur avea să
ducă la bun sfârșit misiunea pentru care venise aici.

Blestemat fie gândul care fugise la ea! Merik evitase să-și
aducă aminte de Safi de când cu explozia. De când vechea
lume se sfârșise și începuse cea nouă. Nu pentru că nu *voia*
să se gândească la ea. Noden să-l aibă în pază!, ci pentru că
nu *voia* să-și amintească ultima lor clipă împreună.

Nu, nu – Merik nu *voia* s-o re trăiască. N-avea niciun rost
să se gândească la gustul buzelor lui Safi lipite de ale sale; nu
acum, când le avea sparte. Nu acum, când tot corpul îi era
distrus și de neprivit.

Și, în plus, se presupunea că morților nu le pasă.

Merse înainte prin mizeria și duhoarea cadavrelor. Un
val care-l împingea înapoi. O furtună fără ochi. La fiecare
izbitură primită în umeri sau în brațe, durerea îl săgeta din
cap până în picioare.

Ajunse în locul unde cincizeci de prizonieri, cu pielea
uscată de soare, așteptau prinși în lanțuri de pietre. De jur
împrejurul lor era un gard, impenetrabil la oamenii care se îm-
pingeau în el.

Implorau gărzile să le dea apă copiilor. Umbră soțiilor.
Eliberarea taților. Totuși, cei doi soldați care străjuiau
poarta – pe dinăuntru, ca să nu fie călcați în picioare – nu

se arătau mai interesați de muritorii de foame din Lovats
decât față de prizonierii pe care trebuiau să-i păzească.

De fapt, cei doi soldați erau într-atât de plictisiți, încât
jucau tarot ca să mai treacă timpul. Unul dintre ei avea o
banderolă albastru-iris pe braț, un simbol al doliului, purtat
în semn de respect pentru prințul mort. Celălalt ținea ban-
derola împăturită pe genunchi.

La vederea banderolei – care stătea acolo pur și simplu,
nefolosită – un vânt nou și furios se aprinse în pieptul lui
Merik. Îi oferise atât de mult Nubrevnei, și iată ce primea
în schimb: o suferință fără noimă. Teatru de fațadă, precum
coroanele și steagurile răspândite prin tot orașul, care nu
puteau să mascheze cu adevărat indiferența oamenilor față
de moartea prințului lor.

Avusese Vivia grijă de asta.

Merik îi mulțumea lui Noden că ajunsese repede la cabană,
căci nu mai putea să-și țină mult în frâu magia și tempera-
mentul, iar fitilul arsesese aproape de tot.

Mulțimea strigă la el de după niște ziduri portocalii mur-
dare de găinaț, iar Merik o tăie spre ușa din partea sudică.
Era mereu încuiată, dar nu impenetrabilă.

– Deschide! urlă Merik și mai bătu încă o dată – o gre-
șeală. Pielea proaspăt zdrelită de pe mână începu să i se ju-
poaie. Știi că ești acolo!

Niciun răspuns. Cel puțin, nu unul pe care să-l poată
auzi. Dar era în regulă. Lăsa căldura din corp să crească. Să
se întetească. *Să răbufnească.*

Apoi bătu din nou, simțind cum îl învăluie vântul.

– Grăbește-te! E o nebunie aici!

Se auzi zăvorul. Ușa se deschise cu un scârțâit... și Merik
dădu buzna înăuntru. Cu pumnii, cu forța, cu vântul.

Soldatul nu avu nicio șansă. Se prăbuși pe spate, toată cabana zgâlțâindu-se din pricina căzăturii lui puternice. Înainte să se poată ridica, Merik închisese deja ușa în urma sa. Se apropie de bărbat, cu vântul gonindu-i în spate. Învârteji hârtiile într-un ciclon care se simțea al naibii de bine.

Trecuse prea mult timp de când Merik nu-și mai dezlanțuise vântul, iar magia irupea în toate părțile. În stomac i se adunase foc, o furie care vibra, gata să izbucnească. Până acum îi ținuse de foame în locul mâncării. Aerul vuia în jur, urcând și coborând în ritmul respirației lui.

Soldatul – de vârstă mijlocie, cu pielea pământie – rămăsese la pământ, protejându-și fața cu mâinile. Evident, hotărâse să se dea bătut, fiind cea mai sigură opțiune.

Păcat! Lui Merik i-ar fi plăcut nespun o răfuială. În schimb, se chinui să-și plimbe privirea prin încăperea. Își folosi vântul, asmuțindu-l înainte și lăsând vibrațiile din aer să-i spună unde era posibil să se ascundă ceilalți. De unde s-ar fi putut încolăci respirațiile lor. Totuși, nu era nimeni în ungherele întunecoase, iar ușa dinspre închisoare rămăsese închisă.

În cele din urmă, cu mare grijă, Merik își îndreptă atenția asupra soldatului. Magia lui se îmblânzi, lăsând hârtiile să cadă înainte să-și dea jos gluga și luptându-se cu durerea care-i străbătu scalpul.

Apoi Merik așteptă să vadă dacă soldatul îl recunoște.

Însă nimic. De fapt, de cum își lăsase mâinile jos, bărbatul se chirci:

– Ce ești?

– Furios. Merik înaintă un singur pas. Caut pe cineva de curând eliberat din lanțuri a doua oară.

Bărbatul aruncă o privire speriată prin încăperea.

– Am nevoie de mai multe informații, domnule. Vârsta, fapta comisă sau data eliberării...

– Nu am așa ceva.

Merik făcu încă un pas înainte, dar de data asta soldatul se ridică numai de cât în picioare. Se îndepărtă de Merik și se repezi spre hârtiile care îi erau mai la îndemână.

– L-am întâlnit pe prizonier – l-am omorât – acum unsprezece zile. Merik se opri, gândindu-se la raza de lună. Avea pielea închisă la culoare, păr lung și negru și două dungi tatuat sub ochiul stâng.

Două dungi. De două ori încătușat în Piața Judecății.

– Și... Merik își ridică mâna stângă. Pielea, roșie cu maro, începuse să dea semne de vindecare, în afară de încheieturile degetelor, unde îi dăduse din nou sângele... prizonierului îi lipsea degetul mic.

– Garren Leeri! strigă soldatul, încuviințând din cap. Mi-aduc aminte de el. Era unul dintre Cei Nouă înainte să spargem gașca Craniilor. Deși a doua oară l-am arestat pentru o tâlhărie de doi bani.

– Într-adevăr. Și ce s-a întâmplat cu Garren după ce și-a ispășit pedeapsa?

– A fost vândut, domnule.

Nările lui Merik fremătară. Un prizonier nu putea să fie vândut, iar gândul acesta îi trezi o căldură neplăcută în plămâni. Merik nu-și înfrână senzația, ci doar o lăsă să stârnească hârtiile de la picioarele lui.

Una dintre foi se ridică, lipindu-se de piciorul soldatului. Într-o clipită, bărbatul începu din nou să tremure ca varga.

– Nu se întâmplă des, domnule. Să vindem prizonieri, vreau să spun. Doar când nu mai avem loc în închisoare – și

nu îi vindem decât pe cei acuzați de fărădelegi mărunte. Așa își achită restul pedepsei.

Respect pe — Și unde — Merik își lăsa capul într-o parte — a fost vândut acest Garren?

— La Donjonul lui Pin, domnule. Ei obișnuiesc să cum-pere prizonieri pe care îi pun să muncească la așezământ. Ca să le mai dea o șansă.

— Aha.

Merik abia își stăpânea zâmbetul. Donjonul lui Pin era un adăpost pentru săracii din Lovats. Fusese proiectul mamei sale, care la moartea reginei sfârșise în grija Viviei.

Ce simplu! Uite cum găsise Merik legătura dintre Garren și Vivia. Nu-i lipsea decât o dovadă palpabilă — ceva fizic, ceva de netăgăduit, care să demonstreze Înaltului Consiliu că sora lui era o ucigașă. Că nu era aptă să conducă regatul.

Acum avea o pistă. Și încă una bună.

Înainte să-i piară zâmbetul, în încăpere vuia un sunet asemănător celui scos de un metal care zgârie lemnul.

Merik se întoarse, tocmai când ușa se deschidea larg, și întâlni privirea unei gârzi tinere și speriate.

Ei bine, asta da, păcat!

Pentru gardă.

Vântul lui Merik se năpusti asupra lui, înșfăcându-l de parcă ar fi fost o simplă paiată. Îl ridică și-l azvârli fix înspre Merik.

Al cărui pumn îi ieși în întâmpinare.

Mâna sa zdrelită se înfipse în maxilarul gârzii. Cu toată viteza. Un uragan împotriva unui munte. Garda fu anihilată în secunda doi, iar pe când se chircea pe podea, Merik aruncă o privire spre primul soldat.

Era în dreptul ușii spre închisoare, încercând să desfacă lacătul și bombănind:

— Sunt prea bătrân pentru asta, sunt prea bătrân pentru asta!

Pe apele iadului! Lui Merik i se puse în piept un nod de vinovăție. Obținuse ce-și dorise, așa că orice secundă în plus însemna că o căuta cu lumânarea. Așadar, întoarse spatele soldatului care încerca să scape și se îndreptă spre ușa deschisă a cabanei.

Se opri însă la mijlocul drumului, pentru că o femeie dădu buzna înăuntru, strigând:

— Nu e o crimă să-ți fie foame! Dați-ne drumul! Dați-ne mâncare!

Era femeia de mai devreme; cei doi băieți veneau agale în urma ei. Spânzura-l-ar Noden! Dar nu avusese Merik parte de suficiente întreruperi pe ziua de azi?

Răspunsul era nu, evident.

Când dădu cu ochii de gardianul inconștient și de chipul descoperit al lui Merik, femeia amuți. Amuți complet. În ochii ei injectați se întrezărea ceva, ceva plin de speranță.

— Tu, șopti ea, apoi se împletici înainte, cu brațele deschise. Te rugăm, Furie, nu am făcut nimic rău!

Merik își trase gluga pe cap, durerea fiind, preț de o clipă, mai răsunătoare decât orice zgomot. Și mai strălucitoare chiar, pe când femeia și fiii ei se apropiară.

Îi luă mâna lui Merik între ale ei.

— Te rugăm, Furie! repetă ea, iar Merik tresări pe dinăuntru la auzul aceluia apelativ. Arăta oare atât de monstruos? Te rugăm! Am fost cuminți și ți-am adus ofrande la templu! Nu merităm mânia ta, nu vrem decât să ne hrănim familia!

Merik se eliberă din strânsoare. Pielea i se sfâșie sub unghiile ei. Din clipă în clipă, soldații ar fi dat navală din arhivă și, deși Merik ar fi putut să țină piept mamei și fiilor ei, nu ar fi făcut decât să atragă atenția inutil.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

- Să vă dau drumul și ceva de mâncare, ai spus? Merik scoase un inel plin de chei de la centura gârzii inconștiente. Ia de-aici!

Blestemata de femeie se îndepărtă de mâna lui întinsă.

Iar acum nu mai avea timp. Sunetul binecunoscut al tobei de vânt răsună afară. *Soldații să se prezinte în Piața Judecării*, spuneau bătăile.

Așa că Merik azvârli cheile spre băiatul care era cel mai aproape, iar el le prinse cu stângăcie.

- Eliberați-i pe prizonieri, dacă asta vreți, dar grăbiți-vă! Pentru că ar cam fi timpul să o luăm din loc!

Merik se amestecă apoi în mulțime, ținând capul plecat și înaintând cu repeziciune. Deși femeii și celor doi copii le lipseau rațiunea de a fugi, Merik nu era la fel.

La urma urmelor, până și morții aveau o viață pe care nu voiau să o piardă.

2

Ăsta nu era Azmir.

O fi fost Safiya fon Hasstrel un învățăcel slab la geografie, dar până și ea știa că țarmul în formă de semilună nu era capitala Marstokului. Deși, ușura-s-ar nevăstuicile pe ea, cât și-ar mai fi dorit să fie!

Orice ar fi fost mai interesant decât să se holbeze la aceleași valuri turcoaz la care se holbase în ultima săptămână, atât de diferite de jungla deasă și întunecată de la orizont. Căci aici, pe malul estic al Ținuturilor Disputate - o peninsulă lungă și nelocuită, care nu aparținea niciuneia dintre facțiunile de pirați din Saldonica și nici măcar împărătesei -, nu era absolut nimic interesant de făcut.

Hârtiile foșneau în spatele lui Safi, aproape în ritmul freamătului mării, iar pe deasupra lor se auzea vocea de un calm desăvârșit a împărătesei Marstokului. Cât era ziua de lungă, lucra printre misive și mesaje la o măsuță joasă din mijlocul cabinei sale, oprindu-se numai să-i dea lui Safi ultimele vești despre complicata alianță politică ori despre schimbările care apăreau în teritoriile sudice ale imperiului.